

נחיתה בחוף העירום

מאוד: "מה יש, רטן זועף ומנומנם לחוף השפופרת. הועף והתרדמה נימחו בן רגע. בקצה הים שני שמע קול מוכר, "ספינות מישמר של חלילים גילו בראדאר סירה לא מנויה", אמר הקול. "הכיוון שלה — לעבר הבית שלך." שתי דקות לאחר מכן כבר היה אלי על החוף, הקארל גוסטבא

ה התחיל בצילצול טלפון מסתורי בחשכת הלילה. השעה היתה חמישים דקות אחרי חצות, כאשר הטלפון בבית הבודד, שעל החוף העזוב, החל מצלצל. הגבר, ששלף ידו מתוך מיטתו כדי ל- הרים את השפופרת, לא ידע עדיין שברגע זה מתחיל סיפור מתח והרפתקאות, שאינו

אנשי צפרדע של הפידאיון — בחוף החתיכות הערומות

שלו בידו, צופה בדריכות לעבר האופק האפל. היתה זו תצפית קצרה, תוך דקות ספורות, במרחק כמאתיים מטר, גילה במים סירה. הוא מיהר חזרה לבית, חייג את המספר

נופל מסיפוריהם אל אליסטור מקלין ייאן פלמינג. הכל היה בו, בסיפור שעמד להתרחש בשעות הקרובות: אנשי צפרדע נוחים בחוף אויב בעלטה הלילה. הגיבור, דמות מפורסמת של מתבודד, יוצא לקראתם. מירדף, סיפורים, סימנים ורמזים

ודיחה. "סגור את הבית והישאר בסנימ", היתה התשובה. "אנחנו מגיעים."

מאומה לא חסר. בהבדל אחד: בניגוד להרפתקאותיו של גיימס בונד, היה סיפור זה מציאותי.

רימונים

מבעד לחלונות

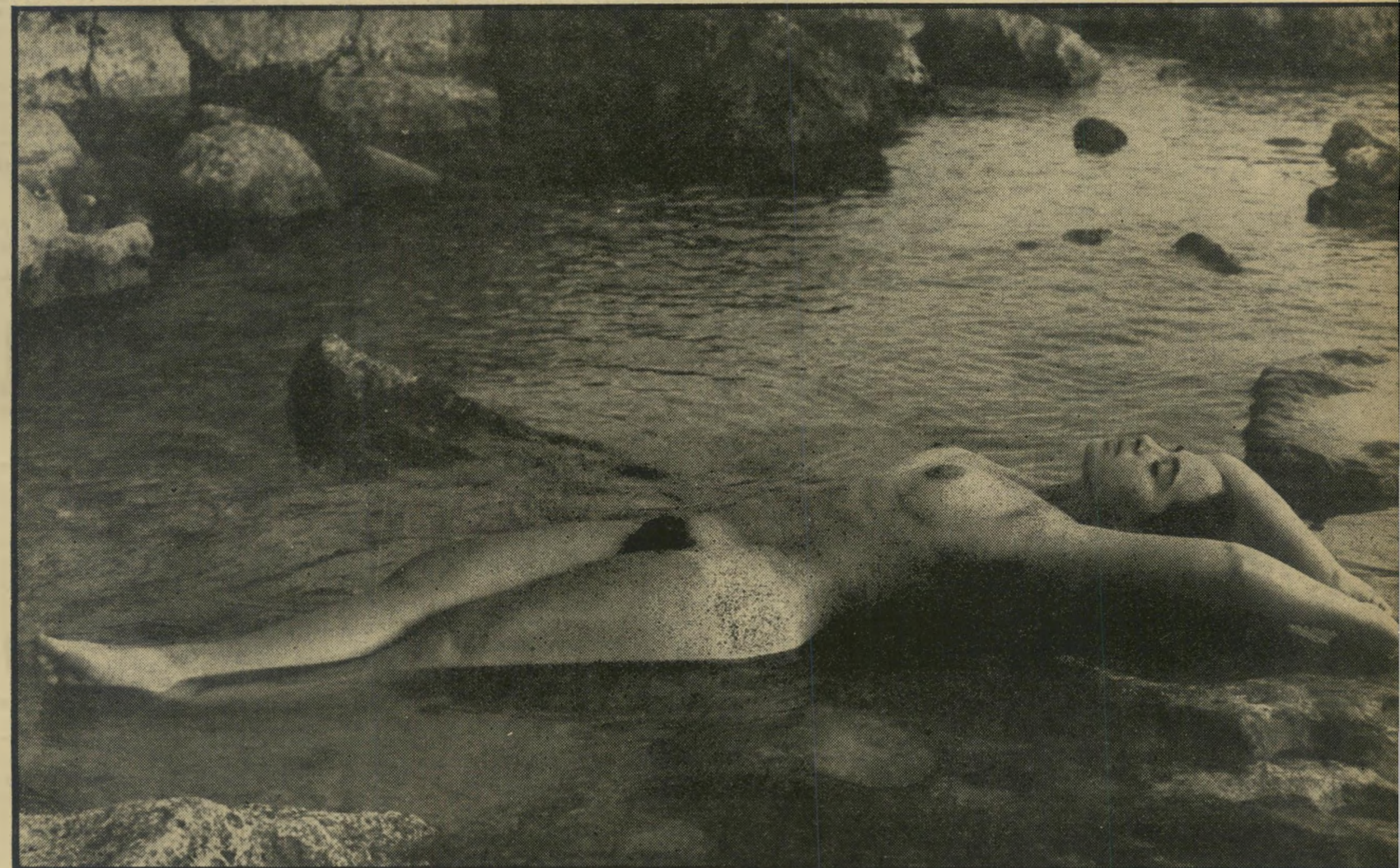
די מילדא אחרי הפקודה. מלבדו ו- מלבד אשתו רינה, היו אותה שעה בבית עשרה זוגות נוספים, ישראלים ו- תיירים, אשר לנו בכיתו. הוא נעל את הדלתות, התכונן להמתין. ואז החלה לופסי נובחת על הגג. לופסי, כלבת זואב הענקית של אלי, הת-

סירה

אלמונית

אך כששרח אלי אביבי את ידו ל- הרים את השפופרת, באותו לילה של השני לינואר, לא ידע עדיין כל זאת. הוא ידע רק שהטלפון הארוך העירו משנתו, שהשעה היתה אחרי חצות, ושהוא עייף

חיילים שומרים על סירת האחבלים - במקום שאלי צילם חירת עירומה זו

פרסמה הנביחור הוא חשבון לא בעיי רינה, בעוד ה-

כ עי שמ השתולל לעברה. אלי במ המחב הוא זר ריק, פ חקירה הוא שאלה